

TOMÁŠ KRÍKAVA

**ZBYTEČNÁ
KNIHA**

YOUNGBOOKS

Tomáš Kříkava

Zbytečná kniha

Youngbooks
Praha 2013

© Tomáš Kříkava, 2013
©Youngbooks, 2013

011100 101100 111010 011110

111100 101010 011100 111000 100010 100110 101110 010100

101011 100010

100100 011110 101111 111010

010110 100010

110010 100000 100110 100000 101110 101000 101010 101001

011110 100000 010110 100010 101100

1.00

Je brzo ráno a i rádio šlo už spát
U dveří stojíš a chceš mi svou báseň dát
Že prý naposled – stejně jako včera
Tak vítám Vás!

A naše zahrada, trávou celá obrostlá
Líně si zívne, kývne květy do rána
A tak, aniž by chtěla, řekneš
Stejně jako včera
Tak vítám Vás!

1.10

Miluju to místo
Kde vítr prohání listy stromů
Kde noc propouští skrze hvězdy světlo
Víteř se točí a tančí obilím
Do rytmu půlnočního tanga

Na tom místě je chrám
Kde se sešli dva
A v oběti usnuli na oltáři svatého Jidáše

Znám to místo
Kdykoliv zavřu oči, jsem v něm
Přichází pouze se spánkem
A nikoho, jen mě samotného, tam nepustí

Když jdu spát
Beru si vycházkové boty
Aby můj krok byl jistější
Svíčku a sirky
Abych viděl skrze světlo hvězd
A zápisník
Abych zapsal vše, co se na tomto místě odehrálo.
A věř, drahý čtenáři, že toho nebylo zas tak málo.

Tak dobrou noc,
Ať na to místo, tak zbytečné

Pro dnešní svět, se taktéž vypravíš
Já nejdřív pouze ve snách jej znám
Pak, až nastane ten den, jej poznám úplně a navždy

Schodištěm mi bude židle a branou provaz
A uvítám tě tam, tak jen si považ
Kolik přátel už tam budeš mít
A o nich si nech svátostně snít

Dobrou noc

1.20

Světlo se odráželo po celé délce nemocniční chodby.
Vozík jen neslyšně zaskřípal podél stěn ozářených
mrtvým světlem nejtajnějších místností této doby.

Drženo pevnou rukou zřízence otáčelo se jedno kolečko
a ocelová nosítka zářila matnou bělobou, narážející
na chladné pukliny sestřiček po chodbách skřípějících

Tělo bylo přikryté od hlavy až k patě – snad aby nevydělilo.
Bílé prostěradlo děsí méně než pohled na mrtvé lidské tělo.
Tuší, že tam je, přikryté bělostným turínským plátnem

Právě v ten moment malá ručička sklouzla dolů z nosítek
Právě v ten moment když projížděl kolem dětského oddělení
Právě když děťátka s plešatou hlavičkou svačila rohlíček
Právě když se zpoza pokoje ozvalo malé, něžné zakřičení:

"Sestřičko, sestřičko! Ten kluk by chtěl taky rohlík."

1.30

Často, když jejich rodiče nevědí,
kam zahrabat svoji budoucnost,
protože půda je tvrdá a vyschlá,
najdou horu plnou biblických páterů
a zametou ten prach pod koberec.

Nebo je prostě nechají na slunci,
dokud jim nezačne prosvítat
skrze tmavou kůži bílá kost.

1.40

Papírové vlasy proplouvají
jantarovou pryskyřicí

Nehybně naslouchá
šepotu vlastní kůže

V noci, kdy světlo vydává
jen hořící město

Karmínové víno protéká
mezi záhyby vráscitě kůry

mezi jeho svatými žilami
tři páry rukou navzájem mlčí

Ambra a koriandr s liliovým srdcem
Rozum po olivách, pomeranči, santálovém dřevu

Pižmo v nahém těle
Stíny splynuly do jedné barvy

Sodoma dohořela